

Enskild motion

Motion till riksdagen 2016/17:2513

av **Fredrik Eriksson (SD)**

Den statliga ersättningen till kommunerna för mottagande av nyanlända och asylsökande ungdomar

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att avskaffa de statliga ersättningarna till kommunerna för mottagande av nyanlända och asylsökande ungdomar och tillkännager detta för regeringen.

Motivering

Sverige har sedan länge en stolt tradition av kommunalt självstyre inom många områden, inte minst de som berör skola och omsorg. För att kunna bedriva sin verksamhet på ett för den aktuella kommunen ändamålsenligt sätt besitter alla kommuner beskattningsrätt. En stor del av härigenom uppbringade ekonomiska medel används för att investera i varje samhälles förmodligen viktigaste resurs, barnen – i förhoppning om att dessa ska växa sig starka, välutbildade och i förlängningen genom förvärvsarbete kunna generera ett totalt sett ekonomiskt överskott där överskjutande delar, efter tillbörlig återinvestering, kan användas även för annan verksamhet såsom äldreomsorg, kultur och socialt omhändertagande. Till allra största del finansieras alltså denna och liknande investeringar självständigt med kommunala skattemedel.

Under lång tid, men med avsevärd tonvikt på senare år, har Sverige haft ett ständigt stigande mottagande av migranter från andra delar av världen. Allt oftare kommer dessa människor alltmer långväga ifrån och då även i många fall från länder där motsvarigheterna till våra kommuner inte har gjort dylika investeringar i sina medborgares grundläggande utbildning. Rent utbildningsmässigt skulle man kunna hävda att många av dem som nu kommer befinner sig på ungefär samma nivå som ett barn i Sverige utan genomgången grundskola. Det framhålls dock ofta som en fördel att dessa individer är lite äldre och enligt statistiken så kommer ungefär hälften av dem ut i någon form av arbete redan efter ca 7–9 år, till skillnad från barn födda i Sverige där

motsvarande tidsutdräkt och behov av kontinuerliga kommunala investeringar kanske sträcker sig över 18–20 år.

Likväl gör kommunerna anspråk på att i betydligt högre utsträckning erhålla statlig ersättning för sina investeringar i dessa nyanlända människor, med påstått gynnsammare förutsättningar, än för svenskfödda barn med motsvarande rudimentär eller obefintlig utbildningsnivå. Visar det sig dessutom att någon eller några av dessa personer faktiskt redan har en utbildning torde behoven av kommunala investeringar i just de individerna minska avsevärt. Det förefaller således anmärkningsvärt att påkalla särskild statlig ersättning, utöver de kommunala skattemedel man redan förfogar över och i första hand begagnar sig av för liknande investeringar i andra, för en sådan resurs som vissa vill låta göra gällande att denna grupp utgör och vilken man räknar med kan börja generera vinster för kommunen långt tidigare än den långdragna och kostsamma hanteringen av svenskfödda barn. Man skulle nästan kunna gå så långt som att hävda att det får anses snudd på oförsämligt av den som till sin ynnest får en tillgång som i förlängningen förväntas förstärka den egna ekonomin att också begära ersättning för att ta emot densamma.

Det finns till och med kommunala politiker och tjänstemän som menar att den initiala investeringen för just denna grupp människor inte ens påverkar den egna kommunens ekonomi, tack vare dagens generösa ersättningar från staten. Trots detta gör man alltså anspråk på att i framtiden kunna beskatta dem som alla andra, medan staten som alltså tagit de ursprungliga utgifterna får hålla till godo med sedvanliga momsintäkter och dylikt. Detta kan näppeligen anses vara förenligt med föreliggande allmänna rättsuppfattning om sund fördelning av ekonomisk risk och vinst, ej heller de kommunalrättsliga principerna om självkostnad och likställighet.

Sålunda torde inte något egentligt behov föreligga av statliga ersättningar till kommunerna för mottagande av nyanlända, utan den initiala investeringen för att kunna tillgodogöra sig de kommande vinsterna av denna verksamhet bör få hanteras på samma sätt som för övriga kommuninvånare med motsvarande behov och potential. I de fall detta skulle föranleda behov av en initial höjning av den kommunala skattesatsen kan ju tillförsikten sättas i en trygg förvissning eller åtminstone stilla förhoppning om att återigen kunna sänka densamma till nivåer lägre än den ursprungliga inom endast ett par handfullar år när det förespeglade överskottet börjar genereras. Enbart om det skulle visa sig att så trots allt ändå inte låter sig göras, på grund av att till exempel förvärvsgraden eller antalet skatteintäktsgenererande år av någon anledning råkar bli lägre inom det aktuella kollektivet än för svenskfödda barn, skulle det i efterhand kunna tänkas bli aktuellt med eventuellt tillkommande statliga insatser och subventioner.

Fredrik Eriksson (SD)